

Sygn. akt VII Kzw 716/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Karol Gondro

Protokolant: Justyna Szczap

po rozpoznaniu na posiedzeniu sprawy **M. C.**

s. R. i Z., ur. (...) w B.

skazanego za czyn z art. 229 § 3 k.k.

na skutek zażalenia wniesionego w dniu 15 października 2018 roku przez prokuratora

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 4 października 2018 roku wydane w sprawie o sygn. akt II K 195/16, VII Ko 1861/18

w przedmiocie umorzenia należności sądowych

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zawierciu postanowieniem z dnia 4 października 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 195/16, VII Ko 1861/18 na podstawie art. 51 k.k.w. w zw. z art. 206 § 1 k.k.w. umorzył skazanemu koszty sądowe w kwocie 470,00 zł orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 31.08.2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 195/16.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł prokurator zaskarżając go w całości i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu na podstawie postanowienia komornika sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, że ponowne wszczęcie egzekucji komorniczej w celu uiszczenia kosztów sądowych w kwocie 470 złotych zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 31.08.2016 r. sygn. II K 195/16, byłoby niecelowe bowiem skazany nie ma majątku, jest osobą bezrobotną i nie pobiera zasiłku, podczas gdy skazany, który jest mężczyzną zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej, posiada zawód technika budowlanego i z tego powodu ma możliwość pozyskania środków finansowych potrzebnych do uiszczenia zasądzonych kosztów, a brak jest podstaw do uznania, że skazany nie uiścił wskazanych kosztów sądowych z przyczyn od siebie niezależnych oraz że zachodzą wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby ich umorzenie.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zawierciu

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem w orzekaniu o umorzeniu grzywny bądź kosztów sądowych Sąd kieruje się tym, czy wykonanie orzeczenia o tych należnościach jest możliwe bądź celowe, więc czy da się je wyegzekwować. Wobec skazanego wyrok zapadł 31 sierpnia 2016 r., natomiast z akt sprawy wynika, że egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna i w związku z tym Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kołobrzegu umorzył postępowanie egzekucyjne (k. 116). Z akt sprawy wynika również, że skazany nie pracuje, nie pobiera zasiłków ani świadczeń emerytalno-rentowych, nie prowadzi działalności gospodarczej. Co więcej, nie jest znane jego aktualne miejsce pobytu co uniemożliwia wykonanie wobec niego kary.

Prokurator w zażaleniu podniósł, że skazany jest mężczyzną zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej i z tego powodu ma możliwość pozyskania środków finansowych. Nie jest to wiadome. Od uprawomocnienia orzeczenia nie wiadomo co ze skazanym się dzieje. Zarządzono jego poszukiwania celem doprowadzenia do zakładu karnego w związku z koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności. Na chwilę obecną nie przyniosły one rezultatu. Jeśli do tego dojdzie, to skazany odbywając karę pozbawienia wolności zapewne nie będzie w stanie uiścić kosztów sądowych. W tej sytuacji Sąd odwoławczy uważa, że postanowienie Sądu Rejonowego jest słuszne, bo ponowne wszczęcie egzekucji wobec M. C. jest niecelowe. Dlatego brak jest podstaw do zmiany czy uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.